

Marc rep una vella tradició en forma de dos relats que desenvoluparà a la secció coneguda com la dels “pans” per la freqüència amb què empra els mots pa (disset vegades), *menjar* (tretze vegades), *saciar-se* (tres vegades).

Jesús envia els apòstols en missió i quan en tornen els reuneix en un lloc solitari i despoblat per reposar i explicar-los l'experiència que havien fet d'Ell. Però la gent s'adonà que agafaven la barca i els van seguir i van arribar-hi abans que ells. És característic de Marc presentar un Jesús molt popular, rodejat de gent, destacant la seva dimensió de mestre i pastor.

Primer text: Mc 6,34-44

Veiem la dificultat, un lloc aïllat i amb molta gent famolenca. Són les condicions idònies

perquè es produeixi el miracle: l'aïllament, la multitud i la necessitat.

Ens trobem a la riba occidental del llac de Galilea, en el país dels jueus, on se suposa que tenien pastors per conduir-los, però sovint els pastors eludeixen les responsabilitats, i Déu, sempre atent, sent el clam del seu poble i se'n compadeix perquè s'adona que som com ovelles perdudes i disperses.

La primera forma amb que Déu manifesta la compassió és nodrint el poble, atenent les necessitats espirituals amb el seu ensenyament.

Els deixebles prenen una iniciativa negativa: és tard, estem isolats i tenen gana, acomiada'ls i que es busquin la vida. No se'n senten responsables, d'aquesta gent, que, a més, els ha trencat els plans,

però Jesús, com a bon pastor, sí que se'n sent responsable.

Claus de lectura:

- El lloc era desert
- La proximitat de la nit
- La gran multitud de famolencs
- Les propostes inadequades dels deixebles
- Les provisions insuficients

És l'hora d'aprendre que és precisament enmig de la pobresa on Jesús obra amb més claredat i poder. En mans de Jesús el poc sempre és molt.

Per sorpresa dels deixebles, Jesús els encarrega que alimentin la multitud. Lliçó per a ells i per a nosaltres, que no ens podem desentendre de les responsabilitats respecte a les necessitats de la multitud.

Jesús podia fer el miracle directament, però cercava la nostra implicació. La resposta dels deixebles és una queixa: no tenim prou recursos per comprar el menjar. Jesús els (ens) posa en evidència. És un conflicte entre realisme i fe.

Fa seure la gent organitzant-los de manera significativa.

Alça el ulls al cel i lloa Déu, el Pare. I de nou implica els deixebles en la distribució del pa.

El pa repartit arriba per a tothom i en sobra per seguir alimentant d'altres.

L'eucaristia és Jesús fet tot en tots i és la taula on s'aprèn el compartir. L'eucaristia anticipa el banquet del Regne tal com l'havia promès poèticament Isaïes (Is 25,6-9).

En l'eucaristia no hi ha el menjar dels rics i el dels pobres. Tots som pobres i indigents i parem la mà per implorar el pa de cada dia.

Segon text: Mc 8,1-10

Aquest segon relat no és una repetició, sinó un canvi d'escenari. Ens trobem a la riba oriental del llac de Galilea, terra de pagans on regna la tenebra i que fa por als jueus. El relat ve precedit d'una controvèrsia sobre el pur i l'impur (tema cabdal dels jueus) i Marc presenta Jesús declarant que aquestes normes no tenen validesa (Mc 7,21-23). Aquí cal remarcar que Marc sintonitza amb la teologia paulina: Jesús anul·la la separació entre jueus i pagans i, concretament aquí,

certifica l'accés a l'eucaristia per part d'ambdues comunitats. Pa partit, repartit, compartit per tots. Cal assenyalar que Jesús és refusat per part de la seva família, és menystingut pels fariseus i és incomprès pels propis deixebles.

Jesús pren la iniciativa i crida els deixebles. I els (ens) implica.

Jesús, atent com sempre, veu el poble reunit al seu voltant. Té un sentiment de gran compassió.

Fa una reflexió ètica als deixebles i a nosaltres: no els puc enviar a casa sense menjar ja que han vingut de lluny. Una possible referència a Isaïes -tots els pobles de la terra. El doble nodriment de Jesús: la seva paraula i el pa són inseparables.

Els deixebles no estan per la feina. I nosaltres? També sembla que els volem enviar a casa o al mar.

Toc d'atenció: quants pans teniu? El poc, compartit en mans de Déu, es converteix en abundància. Tothom va quedar saciat i en va sobrar per nodrir d'altres, res de malbaratament.

Crida a la consciència: No passar de llarg davant les necessitats dels germans, sense actuar.

I digué l'acció de gràcies, és a dir, lloà el Pare i va donar el pa als deixebles perquè el servissin a la gent. De nou la crida a la implicació. L'eucaristia és presència de Jesús en la comunitat i la comunitat té el compromís de fer present la justícia del Regne al món.

La presència de Jesús confereix el caràcter sagrat a l'àpat. Donar menjar crea comunió.

*Terçer text: Mc
14,12-16.22-26*

Aquest text parla d'una celebració, "l'eucaristia, o l'última cena, o el sopar del Senyor, o el partit el pa". En aquest text Marc deixa clar que es tracta d'un sopar pasqual. El gest de Jesús en partit el pa és senzill, sobri, solemne, bellíssim, però alhora contundent i èticament exigent; malgrat que el pas del temps sovint l'ha tergiversat i per això cal tornar-lo a la frescor original. Cal acostar-nos a la taula on s'aprèn a compartir amb humilitat i decisió. >

El gest de Jesús ens recorda avui, com ahir, que Ell és el nostre model, no per ser mirat, sinó per ser menjat, incorporat i seguit. En participar a la taula de Jesús assumim el seu mandat: pa partit, repartit i compartit, per tots. Ningú no pot ser marginat ni exclòs de la taula inclusiva de l'eucaristia.

Per participar a la taula de Jesús cal la decisió de lliurar-se als altres com Ell mateix ho va fer, especialment als marginats i exclosos per qualsevol motiu.

En el sopar Jesús ens ensenya:

A compartir el pa de la necessitat, de la pobresa, de la insuficiència, del dolor; aquest pa treballat pels homes i dones amb tant d'esforç i suor. En aquest pa bàsic, que agermana, Jesús ha promès la seva presència per sempre. El pa que ens fa present la seva vida, entregada a la creu, i el Regne, que ja en Ell és aquí.

I a compartir el vi de la festa, de l'alegria, de la tendresa del banquet de noces al qual tots estem cridats. Vida

plena i joia a desdir. Déu ens vol feliços si compartim la nostra felicitat amb tothom.

Afortunadament en aquest sopar constitutiu de l'eucaristia, Jesús no va donar cap explicació filosòfica, ni teològica, ni va impulsar processons o normatives jurídiques.

Partir el pa no és un acte pietós ni individual. És la participació comunitària en la vida, la mort i la resurrecció de Jesús fet present per a la reconciliació de tota la creació. La presència de Jesús, el cap de taula de la seva comunitat, és l'actualització anticipada d'una humanitat reconciliada en què tots els fills retornen a la casa del Pare sense exclusió.

La celebració de l'eucaristia és un gran compromís amb Jesús i amb tota la comunitat reunida al seu entorn per defensar la misericòrdia i la justícia del Regne.

No desvirtuem l'eucaristia. És el centre de la vida de la comunitat.